

Večer diplomatů III, 13.-15. listopadu 2009, Praha

Víkendovka Večer diplomatů probíhala v postarší kobylišké vile, nedaleko místa, kde 27. května 1942 Gabčík s Kubišem spáchali atentát na Heydricha. Začali jsme v pátek večer, potom, co dorazily první tři účastnice, Žvejka, Petra a Lucka, lehčím způsobem; hodil jsem do noťasu Clone Wars a stihli jsme první půl hodinu, než dorazil i Pepa se svým psíkem Mokušou. Šestý účastník akci v pátek zrušil, sedmého jsme čekali ráno. Pak jsme provedli seznamky, mající, pravda, za úkol hlavně seznámit mě a Pepu s holkama, který se znaly hodně dobře. Následně jsme zahráli diplomackou, na úrovni, kulturní, verzi Aktivit. Cílem bylo ve dvojici uhadnout film, osobnost, pohádkovou nebo mystickou bytost. Protože jsme se ve dvojicích a zadavateli pravidelně obměňovali, lze říci, že vyhráli všichni. Příjemná chvílka. Nejlepší byla teda pro mě Petra, předvádějíc Paroubka, když jsme se dozvěděli, že její póza je jeho zobrazení ve znakový řeči.

Pak jsme se najedli.

Holky byly fakt ukecaný, chvílema jsem se bál, zaujmu-li je natolik, aby zítra byly schopny hrát. To se mi nakonec povedlo, děkuju tedy i Allanu B. Calhamerovi za Diplomacii, která na tom měla lví podíl, ale o tom později. Po seznamkách jsem přitvrdil, zajistil si klid a zájem a, dle mého soudu inteligentně, vysvětlil pravidla Diplomacie asi za půl hodiny. Následně jsme zahráli jeden krátký gunship, aneb hru bez vyjednávání, jen s psaním rozkazů. Skvělá věc. Objevila se spousta chyb a všechny nejasnosti se vysvětlily, tohle budu dělat pokaždý. Každá z žen si vyzkoušela vyhodnocení.

Bylo po půlnoci. Pepa potřeboval zajet na Petřiny pro Evu a doprovodit ji domů. Neodolal jsem a zmínil, že jsem tady autem a můžem pro ni sjet. Pepu to úplně nadchlo, holky už méně, neboť mi zůstaly jen dvě místa v autě. Nakonec svorně zůstaly spolu a my jim slíbili, že se co nejdřív vrátíme. Vyšli jsme do noci k autu, krásný pocit, mít ho k dispozici a moci ho využít, sednul jsem za volant a ponořili jsme se do nočních pražských ulic. Provoz byl řídký, jelo se dobře.

Na Petřinách jsme i s Mokušou vklouzli do takového obstarožního, betonového, nočního klubu a pozdravili se s Evou. Zbejvala necelá hodina do zavíračky. Objednali jsme si Pepsi, sedli do nekuřáckýho salonku a dali jednu Cít'u, v níž jsem zvítězil. Pak kolem druhý podnik zavíral, vzali jsme Evu a jeli.

Už rozjetý, řadil jsem bleskově, smysly naostřené, Pepa parádně navigoval a jeli jsme felinkou šedesátkou noční rallye po Praze. Zařídil jsem si parádně. Úplně miluju, když můžu z nějakýho

důvodu někam ject autem.

Na moment jsme se stavili u nich ve Vysočanech, spolkli jsme kus buchty, co Pepa pekl, rozloučili se s Evou, nechali tam Mokušu a odjeli zpět do Kobyliš.

Příjemně unaveni jsme vystoupali po schodech a ve mně hrklo. Od dveří ke schodům byla navázaná hustá tři dé síť z provázku. Věděl jsem v tu chvíli, že to rozhodně není všechno. Podívali jsme se na sebe s Pepou a polohlasem zakleli. Provázek jsme potrhali a přistoupili ke dveřím. Zkusil jsem odemknout, nic. Jakoby dveře měly ještě další zámek nebo byly zajištěny napjatým řetízkem. Zpoza dveří se ozýval nějaký hlas z nořasu. Na dveřích visel papír s vyhlášením dívčí války. Mysl mi jela na plné obrátky. Říkal jsem si, to mám za to, že jsem je tu nechal samotný. Takový účastnice mít na psběčku, schopný takový akce, to by bylo! Požehnání a prokletí a já je mám na víkendovce. Ale kua! Ted' se mi chce spát, nic neocením... Zabušili jsme na dveře, zazvonili na tichounkej zvonek, zavolal jsem, ať nás pustí dovnitř. Co když nepřijdou. Bez odezvy bušit nemá vejšku. Půjdem spát nahoru, pod bundy? To by zejtra schytaly! Nakonec, po pár minutách, jsme uslyšeli kroky v předsíni. Dveře se otevřely, Klára nás pustila dovnitř. Znáte ten pocit úlevy, kterej přehluší i to, že byste dotyčného nejradši pořádně křísli. Vevnitř na nás čekala ještě další překvapení.

“Ježiš, ony mi zavázaly batoh!”, šeptal Pepa a začal roztrhávat natěsno omotaný provázek, načež: “To je snad nějakěj drát...” a pak: “Ty vole, tady je nějakěj jack! Ony mi to zavázaly nákejma sluchátkama... to je v prdeli...” To už jsem se fakt dusil, ovšem jen do chvíle, kdy jsem vytáhl spacák a zjistil, že je omotaný lepenkou.. Ffff... Jal jsem se ji odmotávat, vážně se zabýváje myšlenkou, že si mezi holky schválně nelehnu a půjdu na truc vedle, ale nakonec se rozhodl, že pomstu nechám na zítra a šel ke Kláře na matraci. Kolem půl čtvrtý jsme usnuli.

Pepa k ránu děsně chrápal, ale když jsem ho čutnul do nohy, příkladně přestal. Ráno jsme si přispali do desíti a nasnídali se.

Zjistil jsem, že Jarda nepřijde, pako jedno a ještě se styděl a nebral telefony. To měnilo plány, neboť hrát v pěti standard znamená nevyrovnanou hru – kromě Itala totiž nehraje důležitý Němec – a tak jsem navrhnul ozkoušenou variantu, kde si každý na mapě vytvoří vlastní velmoc a dál se pokračuje normálním způsobem.

Z posledních diplomatických víkendovek jsem si pamatoval, že fakt klíčový je účastníky nějakým způsobem před partií rozkecat. Vždycky tam totiž byl někdo, nějaká holka, taková tichá myška a ta

když hrála, promptně mě řízla. Rozdělili jsme se tedy na tři skupinky, sedláky, dělostřelce a hospodyni (mě). Sedláci nosili brambory, hospodyně příbory a dělostřelci novinový koule. Cílem bylo dostat co nejvíc předmětů druhých dvou skupinek na určitá místa, která byla samozřejmě různá, čistě vykecáváním, nabízením a přemlouváním. Pakárna solidní jako. Bohužel jsem všechno prohrál v poslední minutě, kdy mi dělostřelci i sedláci zrušili garance a přivedli na grunt.

Pak jsme se ohákli do diplomatického. Jako když jsem viděl, co si holky a Pepa berou na sebe, až mi bylo stydno, že mám jenom pěkný manšestráky, košilenku a šátek, ale naštěstí zapracovalo moje štěstí, barvy na mě k sobě sedly a celkový dojem ze mě byl vynikající jako z ostatních. Barvy velmocí jsme si rozdělili podle barev našich úborů, vzal jsem si tedy světle modrou Francii, Pepa bílé Rusko, Petra žluté Turecko, Žvejka zelenou Itálii a Lucka tmavě modrou Anglii. Následně jsme si vytvořili státy v Evropě. V konečném součtu si vytvořila Francie (já) základnu v Anglii a severní Skandinávii, Anglie (Lucka) udělala nudli od Baltského moře k Terstu, Itálie (Žvejka) poměrně ucelené území ve Francii a na Pyrenejském poloostrově, Rusko (Pepa) obsadil Turecko a jižní Rusko a Turecko (Petra) se roztáhlo v tenké a nesourodé lince na pobřežích východního Středomoří, jižní Itálie a Budapešti.

Nato jsme po poledni začali hrát. Musím přiznat, že jsem se předvečer partie a vůbec, zvláště po návratu z Vysočan, ráno, a i v tuhle chvíli celkem bál, aby se nevytvořila nějaká dívčí aliance, která by zruinovala celou hru. Nic takového se nestalo. Rád bych věřil, že za tím zčásti stojí moje osobnost, podání hry, vyjednávací schopnosti a fakt, že jsme ze sebe s Pepou před nima v partii schválně nedělali kdovíjaký kamarády, čili všechny menší příčiny, který jsem mohl ovlivnit.

Nicméně hlavním důvodem bylo, že se ani jedna z holek naprosto nebála hrát, využívat možností hry a zkoušet vyhrát a utíkáni k dívčí alianci jako záchranný variantě, jako de facto rezignace na výhru a hru jako takovou, se ani náznakem neobjevilo. Fakt pěkný. S těmahle třema holkama bych hrál znova příští týden.

Co se partie týče, nemůžu říct, že bych hodně věděl, co se celkově děje. Se Žvejkou a Luckou jsme docela zábavným způsobem řešili náš západní trojúhelník. Holky byly ochotny jít proti sobě, s oběma jsem se postupně proti té druhé domluvil a zdánlivě i spojenecky táhnul. Ale bůhví, jak to bylo ve skutečnosti, teď si myslím, že opravdu kopa věcí na mě byla ušitá jako nádherná bouda. Do invaze mi vždycky něco vlezlo. Napoprvé předpokládaná oběť (Lucka) nabudovala dvě armády, přestala být obětí a stala se spojencem, napodruhé se rozmohl Rus, bylo třeba přerušit naše poetické haštěření a vytvořit jednotnou frontu a napotřetí mě ve chvíli té nejtajnější zrady na Itálii řízla do zad Anglie domluvená s Ruskem. Když jsem konečně napočtvrté úspěšně nalítnul do Lucčiny

oslabené Anglie a Klárčiny Itálie zároveň, bylo už příliš pozdě, na mapě proti mně stála silná Petra s Tureckem a neustále obrovský Rus. Musel jsem Anglii i Itálii vzít pod svá křídla a partie nakonec na patovce skončila zaslouženou remízou.

Co se obecnějšího pohledu na partii týče, mám za to, že se objevila jedna opravdu vážná chvíle, a to, když se Rus někdy ve třetím roce války přestal schovávat a hrát si na hodného a vrhnul svoje soustředěný vojska proti Balkánu a Německu zároveň, zatímco my ostatní byli beznadějně propletení v nejasných bojích na Balkáně, v Itálii a na francouzsko – německém pomezí, zkrátka blbě a úplně jinde. Viděl jsem to tak, že se mi buď podaří usmířit holky a přesvědčit je o nutnosti společný obrany, nebo má Pepa solidně nakročeno k výhře. Jak známo, klaplo nám to a domluveni na dva roky těsné spolupráce proti Rusku, tah jsme proti němu skutečně všichni zahráli. Druhý tah již Turecko Anglii zradilo, nicméně bezprostřední nebezpečí ze strany Ruska bylo zažehnáno a šance na výhru pro všechny otevřená.

Po několika letech jsme si dohodli pauzu a uvařili oběd: brambory s máslem a nakrájenou šunkou, případně sýrem (Petra). Pauza se až tak nepovedla, pořád se diplomatilo, nevím teda, jak ostatní, ale já hodně. Oběd byl vynikající, nemohl jsem se však dočkat dalšího vyhodnocení.

Po několika dalších hodinách hry, dvou třech, čas si vůbec nepamatuju, kdy nás začínala zmáhat únava, jsme se rozhodli osvěžit se procházkou venku a nakoupit ještě nějaký jídlo. Podívali jsme se na místo dávného atentátu, které v tuhle chvíli připomíná vysoký pomník našim paragánům a odbojářům. Heydrichova zatáčka už neexistuje, místo ní je nyní ulice V Holešovičkách a pomník je u autobusové zastávky Vychovatelna. Byla už dávno tma, snad osm hodin večer. Podle Petry jsme našli Vietnamce, nakoupili u nich Colu, chleba a další pochutiny a vrátili se zpět.

Hra již neměla dlouhého trvání. Na mapě proti sobě stály dva bloky, Pepa s Petrou na jižních sedmnácti a já s Klárou a Luckou na severních sedmnácti centrech. Ani jedna strana neměla reálnou šanci prorazit a po posledním roce, určeném právě k neúspěšnému pokusu o průlom, spolu evropské velmoci po nějakých šesti letech války, uzavřely mír. Někdo s menším, někdo s větším územím, všichni provedli svou velmoc válečnými léty a nikdo nebyl poražen. Pěkný.

Po celodenním diplomatění jsme večer pokračovali v notně volnějším duchu. Dali jsme několik Bangů, kreslo-psací pakárnu a pak pro nás Pepa vymyslel jedno menší erpégéčko. Dohodli jsme se, že zahrajem lehce podanou, úsměvnou pohádku. Byl jsem Žabí král, Žvejka upírka, Lucka krtkodlak a Petra hobití kuchařka. Žili jsme na hradě, no holky byly úplně paranoidní, potom co

jsem vyhodil nevyhovující služebnou a přijal na její místo dokonalého anglického sluhu, schopného poradit si s jakýmkoli problémem v jeho kompetenci a dle mého názoru snad i zachránit království před útokem cizích armád, strávily zbytek hry vymýšlením konspiračních teorií, špohováním mého sluhu a hledáním důkazu, že má naopak bídné zámysly a chce škodit. Nejlepší pro mě byl tedy konec. Přišli tam elfští vyslanci a za pronájem lesa, o nějž měli zájem, nám slíbili, že vyřeší náš problém s vodníky. Ti si totiž opevnili rybník betonovou zdí a zprdele nám vyhlásili ultimátum, což jsem nevěděl, bral jej vážně a právě vypršelo.

Představte si Pepu, v tom jeho bílém ruském oblečku, rozvaleného v křesle, jak popisuje, gestikuluje a zhruba od půlky se přerušuje výbuchama smíchu, kterejma nás bez šance nakazí: “Po týdnu, týdnu, nesnesitelného hluku jste se rozhodli podívat se dolů k rybníku, co se tam děje.” Chechtám se. “Přijďte. Je tam nákladák a čtyři elfí dělníci, každej je do půl těla, a jezděj sem a tam s kolečkama. Pak tam stojí traktor. Na něm přidělaný čtyři rotačky a elf za volantem to šije ze všech čtyř trrrrrrrrrrrrr – trrrrrrrrrrrrr do betonový opevněný zdi kolem rybníka, která se ještě dole rozšiřuje, do toho nejširšího místa...” Dusím se. Pokračuje: “A milimetr za milimetrem, vidíte, že už je to na tý zdi znát, se dostává skrz.. A ty čtyři elfové tam jezděj s kolečkama, nabíraj lopatama prázdný nábojnice a vozej to do nákladáku...” To nejde...nevidím skrz slzy... “Ten hluk je fakt nesnesitelněj, cejtíte, že to moc dlouho nevydržíte..” “A ty dva vodníci?” ptá se někdo. “Tak, jestli jsou normální, jsou už dávno za horama...”

Chvíli se ještě lámem, pak kecáme, o dnešním diplu a tak vůbec..

V neděli ráno jsme si zase přispali. Kolem desátý vstáváme, snídáme a začínáme balit. Pepa ukazuje holkám naše ukrajinské postavy z Lorzánie, mého Jana z Černavy, Evinu Maršrutku a svého Stehna. Myslím, že kdyby chtěl a zatlačil, holky by se chytly. Uvidíme, jestli nějaká přijede na erpégéčko do Vysočan. Uklízíme a postupně vyprovázím účastníky ven. První odchází Pepa a já jsem zase se třema holkama. Pak jde Lucka a s Petrou a Klárou chvíli řešíme Operaci Anthropoid, prosincovou víkendovku na motivy atentátu na Heydricha, v níž budu hrát hlavního záporáka. Odcházím poslední se Žvejkou. Super věc, dělat diplomatickou víkendovku. A díky Žvejce budu mít i parádní fotky!

Zapsal Samoi, 19. listopadu 2009